

Publicerad 2014-02-28 16:47 av lodjuret/seglare

Att skriva är någonting så underbart. Det är mera än för bara en själv. Att städa är ju något man gör delvis för att man måste. Jo, man måste förstås även skapa, annars skulle man väl bli tokig, eller kanske bara, som tokig.

I jakten på sig själv, är det svårt att gå för långt

Jag gick mig ut i staden för att söka mig själv. Tänkte att om jag fann vad jag sökte och om du visade dig nyfiken nog, du var den första vilken skulle få höra om det. Som vilse gick jag först vill och led, som om sommaren ställde krav på min jakt och på att alls gå ut bara för att det var väder nog till en promenad. En sådan där som väl helst skall leda någon vart men som mest känns bortkastad på en sådan som mig själv. Det är inte lätt att hitta sig själv ens om man så tar en hel dag på sig och travar på i sakta mak, studerandes omgivningarna som vore de helt nya för ens ögon. Men samma gator i strosande gång har minst hundra om så inte tusen precis, såväl legat framför och omkring min person. Gata upp och gata ned i huvudstaden, stundom på söder, norr eller bara i Gamla Stan. Vad sökte jag då, första gången eller nu den säkert femtioelfte. Sökte jag modlöst och helt som förgäves eller skulle någonting oväntat och ovant plötsligt göra dagen till ett äventyr? I gryningen vid femtiden hade jag alltså givit mig ut att söka något vad som helst att ta med hem att samla i minnenas vrår. Vad kunde man vänta sig tro, i en stad där man vandrat i stort sett varje gata och varje kvarter? Många av dessa gator hade sett min person vandra omkring planlöst många gånger nog. Andra gator kände min gång mellan porten till huset där jag hade min våning och fram till de kvarter där någon arbetsplats legat. Dammet från det fina gruset och sanden, från olika slags beläggning virvlade upp då och då när en och annan bil for förbi. De flesta fordon susade omkring längs de största av gator. Inne på tvärgatorna var det inte alls samma trafikström. Jag visste förstås med mig att känslorna gör mycket för upplevelsen och att ju snabbare växlingarna mellan dem och ju fler de är desto svårare att känna sig riktigt glad någon längre stund. Växlingarna mellan hopp och förtvivlan kom och gick, liksom de mellan lycka och olycka. En dag då solen stiger in i farstun, skrapar med fötterna för att höras och sprida kärleksfullt ljus samt underbart lockande värme, för att ge sig så rikligt till känna, kan verkligen få det att svänga rejält i huvud och bröst. Det är som att komma ut från en längre isolering och blygt slå upp ögonen inför verkligheten, som om det vore farligt att tro på underverket. Att det luktar så som det gör då blommorna blommar, fåglarna kvittrar, försäljarna på de olika torgen ropar ut sina varor och erbjudanden, gör förstås sitt till. Men för att ens jag skall kunna bejaka denna frodighet av detaljer måste det också som finnas ett leende och en som sång på ens läppar, att kunna ta in och njuta allt detta. Glädjen och lyckan, om den alls behagar infinna sig på ens strövtåg genom staden, skulle hjälpa till att sprida fröjd i ens sinnen. Men som den där dagen då allt kändes så hopplöst och förtvivlat som så många gånger förr, hur att hitta sig själv och lusten att fortsätta leva? Även om livslusten inte alltid så självklart funnits där, om ens tanken på dess närvaro slagit en in, så var det som om äventyret dröjde med att visa sig, som ville det först driva allt hopp på flykten. Sedan då själen tömts på all energi, skulle glädjen unnas en. Först då, som för att retas med en sådär som ödet ofta nog beskrivs då det drabbar någon. Jag dängde igen porten efter mig då jag gick och ingen kom mig i möte, inte ens i trapporna ner till gården. Jag gick mig ut att söka finna mig själv och fann samma gamla verklighet,

bara i ett nytt slags ljus. Som hade det aldrig mött mig förut. Fast visst hade det det. Det var nog samma gamla gator och gränder. Samma sorters människor och samma gamla sommar som bara kommit igen efter att ha sovit sig frisk. En sådan där sommardag som det funnits så många av redan och som glatt så många sinnen och som inte kunnat rädda alla dem som sett en just sådan dag som sin sista. Där sista halmstrået inte kunnat ge dem fler dagar att vinka på.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten